

JOZUA 3:6-13.

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus!

Een van de ergste misverstanden in Christelijke kringen is dit, dat men soms meent, als zou het geloof iets zijn dat een mens zomaar komt aanwaaien. Dat het iets zou zijn waar je niets voor zou behoeven te doen. Ja, iets waarvoor je eigenlijk niets zou kúnnen doen! Dat leert de heilige Schrift ons anders! Die zegt uitdrukkelijk dat het geloof is uit het gehóór! Een woord van Paulus; Romeinen 10:17. En behalve uit dit korte woord van Paulus is deze les ook te putten uit een onnoemelijk aantal geschiedenissen in de Bijbel, die alle tot strekking hebben ons te laten zien dat geloven juist geléerd moet worden!

Zo'n geschiedenis ligt bijvoorbeeld vanmorgen voor ons. Namelijk die over de overtocht van de Israëlieten over de Jordaan. Die heeft God zó maar niet laten gebeuren! Daaraan heeft Hij als een wijs en verstandig Leermeester eerst een hele onderwijzing vooraf laten gaan! "Attentie! Let op wat Ik ga doen!"

Onze tekst van vanmorgen spreekt daarvan. Zij laat ons zien hoe God gewild heeft dat Israël Hem zou leren kennen en dat het dat aan zijn nageslacht zou doorgeven ook nog! "Kent de HERE!" Dus fantaseer maar niet wat over de HERE, maar kén Hem uit Zijn wérken! Spreek over God histórisch!

Als ik het wel heb, heeft dat Goddelijk onderwijs inzake de tocht over de Jordaan uit deze twee delen bestaan:

- ten eerste: God heeft een bekéndmaking van het aanstaande wonder gegeven;
- ten tweede: God heeft een verklàring van het aanstaande wonder gegeven.

Ziedaar de twee hoofdzaken. De bekendmaking en de verklaring van het wonder van Israëls tocht door de Jordaan.

Ten eerste: die tocht van Israël door de Jordaan heeft plaatsgehad op de 10e van de 1e maand van Israëls kalender. Maar een aantal dagen daarvóór heeft God al aan Jozua bevel gegeven: "trek over de Jordaan, breng Mijn volk in het beloofde land, in Kanaän!" Een aantal dagen daarvóór dus. Hoeveel, dat is niet uit te maken. Ik reken dat een dag of twee ervoor de twee verspieters of verkenners al zijn uitgezonden. Er staat verder, dat drie dagen daarvoor de overtocht aan het volk is aangekondigd, al is er toen nog geen uitspraak gedaan over het hóé. Ten slotte blijkt nog, dat op de laatste dag vóór de overtocht, dus op de negende, de Israëlieten alvast het laatste stukje hebben afgelegd, zodat ze toen vlak voor de Jordaan stonden. En toen is pas op de dag zélf, zeker wel in de vroegte, gebeurd wat in onze tekst voor vanmorgen verhaald wordt. Toen heeft de bekéndmaking van het wonder plaatsgehad. Toen pas kreeg men antwoord op de vraag die men zich toch zeker menigmaal gesteld zal hebben, namelijk op de vraag: hóé? De vraag betreffende de manier waaróp! Nu, en wat zou dat voor een manier zijn??

Ik heb u verleden keer al verteld dat het al eens meer gebeurd is dat de Jordaanstroom tijdelijk werd afgedamd en kwam stil te staan. Het zou in de Middeleeuwen gebeurd zijn, in 1267, en het is in ieder geval ook in onze eigen eeuw gebeurd, in 1927. Het bleek te zijn veroorzaakt door een grondverschuiving tengevolge van een aardbeving.

Stelt u zich nu eens voor dat God zoiets op de morgen van de 10e van de 1e maand tegen Jozua gezegd had, en dat Jozua dat toen aan de Israëlieten zou hebben doorgegeven. Namelijk, dat de HERE straks door middel van een aardbeving en een aardverschuiving de rivier de Jordaan zou stopzetten, zodat het water daarginds, zoveel kilometer stroomopwaarts, als voor een dam stil zou staan. Stelt u zich eens voor dat de HERE zoiets zou hebben aangekondigd! Zou dat dan ook al niet iets zeer

opvallends geweest zijn? Want zo'n verstopping van de Jordaan mag dan in vroeger eeuw en in onze eeuw al eens vaker hebben plaatsgehad, maar ze is nog nooit door iemand van tevoren aangekondigd, voorzeggd, voorspeld! Dat kunnen mensen niet! Die kunnen de Jordaan niet stopzetten, en die kunnen zeker niet op de morgen van een zekere dag dat stopzetten een paar uur vantevoren aankondigen, voorspellen! Daar moet je Gód voor wezen! God, de Schepper en Onderhouder van hemel en aarde. En dat staat hier dan ook. Alleen komt dat in onze Nederlandse vertalingen niet erg duidelijk uit. U kúnt het wel zien staan, maar dan moet u goed kijken! Kijken naar die twee woordjes voor "HERE". Die staan de ene keer namelijk gedrukt met allemaal hoofdletters. Dat betekent dat dan in de grondtekst de naam "Jahweh" staat. Maar de andere keer is dat woordje gedrukt met maar één hoofdletter. En dan betekent dat, dat er in de grondtekst een ander woord staat, namelijk het woord "Adóón". En dat woord betekent iets heel anders! Dat betekent "Gebieder, Heer, Heerser".

Ik herhaal. Wanneer God de HERE nu alleen eens tegen Jozua, en door Jozua tegen het volk en de priesters, gezegd zou hebben: "Ik zal u tonen dat Ik Jahweh, de Adóón der ganse aarde ben, of, anders vertaald: "dat Ik de Heer, de Gebieder der ganse aarde ben", ik zeg, als God de gebeurtenis alleen zó had aangekondigd, zou dat dan ook al niet een groot wonder geweest zijn? Want, nietwaar?, dat kunnen mensen niet, daar moet je Gód voor wezen! Daar moet je de Adóón, de Heer, de Gebieder, de Heerser der ganse aarde voor wezen. De Almachtige, de levende God. Niet een stomme afgod die door heidenen of door theologen of door filosofen is uitgedacht. Maar zó, zó heeft God de drooglegging van de Jordaan niet aangekondigd! Ten minste, zo niet alleen! De HERE heeft er nog iets aan toegevoegd. Hij heeft gezegd tot Jozua: "Jozua, je moet de priesters vooruitsturen en die priesters moeten dan de ark dragen, de ark des verbonds!" In vers 11 staat het zó: de ark van het verbond van de Adóón der ganse aarde. Want die zal eerst optrekken. En zodra dan de voeten van de priesters met de ark van het verbond van de Adóón der ganse aarde... -het staat er tweemaal, vers 11 en vers 13- ...zodra zij met hun voeten bij het water zullen komen, dan zal het water voor hun voeten wijken. Nee, eigenlijk niet voor hun vóeten, want priestervoeten waren ook maar gewone voeten. Nee, maar voor de ark, de ark van het verbond dat die machtige God eenmaal uit genade gesloten had met Israël als Zijn volk, Zijn gemeente.

Ziet u dus hoe God de HERE het wonder van de tocht door de Jordaan heeft aangekondigd? Niet alleen als een daad van Zijn almacht, maar ook als een daad van Zijn genade en barmhartigheid, van Zijn liefde en trouw. U kent toch het verschil tussen die twee? Almacht wil zeggen dat God dit of dat kàn doen. Genade en trouw wil zeggen dat God dit of dat wíl doen. U weet: dat maakt verschil. Er zijn ook tijden aangebroken dat God geen wonderen meer deed. Niet omdat Hij het niet kón, maar omdat Hij het niet wílde! Bijvoorbeeld: omdat Hij op Israël vertoornd was, in de Richterentijd. Of ook zoals nu, nu Christus op aarde geweest ís, en God het niet meer nodig vindt. Voorlopig tenminste. Als de Here Jezus terugkomt zal het wonderen regenen!

Gemeente, dit was het eerste waarop ik wilde wijzen. Och, dat overtrekken over de Jordaan van Israël had heel geen wonder behoeven te wezen! Het water was toen net wel erg hoog; 't was voorjaar. Als de Israëlieten een maand of wat hadden gewacht, dan zouden ze de Jordaan ook best op eigen gelegenheid hebben kunnen oversteken. Dat gebeurde daar in de buurt van Jericho zo vaak! Daar liep een drukke handelsroute langs en daar waren verscheidene ondiepe voordes of oversteekplaatsen. Maar zó heeft God zijn volk het beloofde land niet binnen willen laten trekken: op eigen gelegenheid, op eigen kracht! Nee, dankzij Zijn kracht! Dankzij Gods almacht als Adóón! Ja, nog meer! Dankzij Gods genade, Zijn barmhartigheid en trouw als Jahweh! Daarom: de ark voorop! Zichtbaar het pand van Gods verbond voorop. En daarom die ark straks staande in de bedding van de rivier, opdat Israël het goed zou weten, het goed zou leren en straks zelfs zou bezingen in verschillende psalmen. De vervulling van Gods beloften is werk van Gods almacht en van Gods genade en trouw. Zoals wij dat ook moeten weten. Het paradijs zal straks hier op aarde niet komen dankzij ónze handen, ónze kracht, als een evolutionistisch hiernamaals, maar als een katastrofàal hiernamaals, omdat God de Almachtige, de Getrouwe, Zijn grote Zoon, groter dan Jozua, naar deze ellendige wereld zal nederzenden om ons in het paradijs te brengen. Als u straks uw ogen sluit, zult u moeten geloven dat de God en Vader van onze Here Jezus Christus dat voor u doen kàn, doen wíl en doen zàl! Leren we Hem daarin toch nu ook al zo te kennen! Zulk geloven in God moet men léren! Kijk naar Zijn werken, dat leert u God

vertrouwen! De Israëlieten moesten éérst geloven en tóén gingen ze over de Jordaan, op wonderlijke wijze.

Ten tweede. En nu dit over de tweede hoofdzaak van ons Schriftdeel van vanmorgen. De HERE heeft Zijn wonderdaad niet alleen vantevoren aangekondigd en bekendgemaakt, maar Hij heeft haar ook verklaard! Hij heeft ook nog laten weten welke speciale bedoeling Hij ermee had. Eigenlijk moet ik zeggen: bedoelingén, want het waren er twee. Een bedoeling tegenover Jozua, en een bedoeling tegenover de Israëlieten, het volk.

We kennen de naam Jozua goed, zelfs zó goed, dat wij de opvolger van Mozes niet anders noemen dan bij die naam: Jozua, al heette hij oorspronkelijk niet zo. Oorspronkelijk heette hij Hosea. Maar Mozes had zoveel met die jonge man op, met die Hosea, dat hij hem tot zijn dienaar koos en hem een lievelingsnaampje gaf. De lievelingsnaam Jozua. Dat betekende: Jahweh geeft redding, de HERE verlost. In het Nieuwe Testament: Jezus.

Welnu, die Jozua is door God Zelf tot opvolger van Mozes aangesteld, want voor straf heeft Mozes de Israëlieten niet in Kanaän mogen brengen. Wat eerlijk van de Schrift om dat mee te delen! Precaire dingen over Mozes, David, Petrus, Paulus worden niet verzwegen! De Bijbel zal ons echt niet leren mensen te verafgoden! Al staat er ook wel weer dat de Israëlieten een groot vertrouwen hadden in Mozes. Na de geschiedenis van de doortocht door de Rode Zee wordt dít van de Israëlieten gezegd: "En het volk vreesde de HERE en het geloofde in de HERE en in Mozes, Zijn knecht"; Exodus 14.

Nu, volg zo iemand nu maar eens op; iemand met zo'n naam en faam! Dat is voor Jozua niet gemakkelijk geweest! Maar de HERE heeft hem geholpen. De HERE had Jozua al tot opvolger aangewezen; zijn aanstellingsbrevet had Jozua al van God gekregen. Zó serieus, dat toen Mozes vlak voor zijn dood aan God vroeg: "Toe HERE, laat mij toch ook nog in het beloofde land mogen binnengaan...?", dat de HERE toen antwoordde: "Nee Mozes, spreek Mij niet meer over deze zaak! Ik heb Mijn woord aan Jozua gegeven, en daar kom Ik niet meer op terug!" Zo serieus is Jozua aangesteld. Maar ja...! er stond Jozua nog heel wat te wachten! Aan de overkant stonden de Kanaänieten nu niet bepaald klaar om Jozua met open armen te ontvangen en te verwelkomen!

En wat dacht u van Israël? Wat had Mozes niet met dat volk meegemaakt? Ze hebben Mozes wel eens willen doodgooien met stenen! Kunt u zich indenken dat Jozua wel eens zwaar tegen zijn werk zal hebben opgezien? Als wij dat al begrijpen, dan heeft de HERE dat zeker begrepen! En daarom heeft God die overtocht van Israël door de Jordaan allereerst gebruikt om aan Jozua een grote plaats in de ogen van zijn volk te bezorgen. "Opdat zij weten dat Ik met u zijn zal, zoals Ik met Mozes geweest ben!". Wat een klein fijn neventrekje in de geschiedenis van de overtocht! God is wel zeer groot, maar toch niet te groot om zich in te laten met de kleine zorgen van één enkel menskind, van één Jozua. Onhoud u dat maar op uw post als vrouw en moeder, of als ouderling! Hij die u roept is getrouw!

Maar met die wonderbaarlijke overtocht had God ook een bedoeling tegenover heel het volk! Want ook dat volk stond voor een geweldige taak! Israël zou het land Kanaän moeten reinigen van zijn vreselijk slechte perverse inwoners. Een werk waarmee God zelf al enigszins begonnen was in Abrahams dagen door de verwoesting van Sodom; de rest zou Israël moeten doen. Geen kleinigheid! Zeven volkeren; er worden er ook wel eens 10 genoemd. Volken die stuk voor stuk sterker en groter waren dan Israël. Dat had Mozes zelf gezegd. De zeven volkeren worden hier alle opgenoemd: Kanaänieten, Hethieten, Ferezieten, Girgasiëten, Amorieten, Jebusieten en Hevieten. Straks zou Israël komen te staan voor muren en torens die oprezen tot hoog in de lucht: onneembaar! Denk aan het rapport van de tien verkenners! Om er moedeloos van te worden! Om er de moed bij te verliezen! Maar daarom heeft God de doortocht zó laten gebeuren als zij gebeurd is, en niet anders. Niet bij laag water, middenin de zomer, wanneer je hier en daar door de Jordaan kunt waden zonder meer dan je enkels nat te maken; nee, bij hoog water, in de maand Abib, en met de ark van het verbond staande in het midden van de Jordaan, opdat Israël goed zou weten: dit gebeurt niet toevallig! Dit doet onze God Jahweh! Wij zouden vandaag zeggen: dit doet de God en Vader van onze Here Jezus Christus! God handelt niet alleen qua Schepper, qua Adóón -Heer-, maar ook qua Verbondsgod, qua Vervuller van al

Zijn beloften, die later in Christus ja en amen zijn gebleken. Dat bedoelde God speciaal voor het volk, voor Israël. Israël kreeg zijn verbondsonderwijs. En God houdt er niet van dat we Zijn lessen, Zijn onderwijs vergeten.

Bovendien liet God toen meteen al maatregelen nemen om er voor te zorgen dat dat onderwijs inzake Hem als Israëls Vader, straks zou worden doorgegeven aan de volgende geslachten. Want uit iedere stam zou men een man moeten aanwijzen om straks in het geheel 12 stenen op te nemen voor het maken van een monument, een gedenkteken. Waarom 12 stenen? Overeenkomstig de 12 stammen. Twaalf, dat is in de Bijbel het getal van Gods gemeente, van Christus' kerk! We moeten over God de HERE kerkelijk spreken, niet zoals de heidenen en de ongelovigen dat doen! Die zwammen maar wat, soms met gebruikmaking van bar geleerde woorden. Maar trekt u zich daarvan alstublieft geen snars aan! Spot er liever mee, zoals Elia op de Karmel! Nee, spreek over God steeds kerkelijk, dat wil zeggen: vanuit de Bijbel! En dan goed letten op het verband, anders slaat u ook nog aan het fantaseren over een quasi-God en een quasi dienst-van-God! Spreek historisch over God! Spreek Bijbels over God en Zijn dienst! En spreek uit die Bijbel secuur over de HERE; dat heeft Hij toch warempel wel aan ons verdiend!

Er zijn Christenen aan wie je zomaar kunt merken dat ze wel over godsdienstige dingen spreken, maar onverstandig. Ze spreken niet, ze praten! Als ze, als ze nog eens een Bijbeltekst aanhalen, dan maken ze er maar wat van! Ze stoppen daarin een inhoud zoals hún die uitkomt! Gemeente, zo leren u en uw kinderen niet wat geloven is! Wie God is! Wat Hij gedaan heeft en doet! Wie Christus is, en wie uzelf bent! Wat u beloofd is! Wat u geboden is! Enzovoorts. Daarin moet u onderwezen worden! Heus! En Christenen die zich daaraan onttrekken en bijbellezen en kerkgang verzuimen, zullen verachten in de genade! Ze zullen bloot komen te staan aan allerlei ideeën die zich met de heilige Schrift niet verdragen! Onze tegenwoordige tijd gonst ervan! En het zal nog wel erger worden!

Neem een voorbeeld aan Jozua: 12 mannen voor 12 stenen: een monument om op te richten, zoals er in het boek Jozua geregeld van monumenten sprake zal zijn. Men zou dit boek dan ook kunnen noemen: het boek van Gods monumentenzorg!

We gaan eindigen. Een van de ergste misstanden in christelijke kringen is dit: dat men meent dat het geloof iets zou zijn dat je zomaar komt aanwaaien; iets waarover je zomaar kunt meepraten, zonder voorafgaand onderwijs! Dat is een fatale fictie! Leren we dat van niemand minder dan van God Zelf uit Jozua 3. Hij zou, hij zóu Israël overbrengen naar de andere kant, naar Kanaän. Wonderlijk! Maar eerst, éerst opletten! Attentie alstublieft! Oren en ogen open!

Eindigen we dus met het bekende gebed uit psalm 86: "Leer mij, HERE, Uw weg door Uw werken, Uw manieren van doen, opdat ik in Uw waarheid wandele!". In uw waarheid, dat wil nu zeggen: in uw Woord, heel secuur, met de vinger erbij! "Verenig mijn hart om Uw Naam te vrezen!". Gods Naam: dat is Gods faam, datgene wat van Hem bekend is.

Ik herhaal nu nog eens dat gebed:

"Leer mij, HERE, Uw weg, opdat ik in Uw waarheid wandele;
verenig mijn hart om Uw Naam te vrezen!"

AMEN.

Lezen: Jozua 3:6-13

zingen: psalm 78:1
psalm 68:3
psalm 77:4,5,6
psalm 86:4

8 november 1970.

